

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

»Sin moj, le sledi mi!« je dejala mati v zajčjem jeziku, in — šček — je skočila v ribnik in ga krepko rezala, da bi dospela do pogreznjenega debela v sredi vode. Strgan se je najpreje obotavljal, potem pa je z majhnim »auč«

Kajti v slučaju največje nevarnosti so mu bile zadnja rešitev, in od onega dne je razumel besede, ki jih je peča žaba: »K nam, k nam, pobegni k nam!«

To je bilo zadnje navodilo, ki ga je sprejel Strganuhelj od svoje matere; dokazuje pa nenavadno zajčjo modrost in marsikateri mali zajček je ni in ja ne bo nikoli dosegel.

VI.

Nobena divja žival ne pogine zaradi starosti. Tako zaključil vsaka svoje življenje prej ali slej z žalostnim koncem in je le vprašanje časa in modrosti, ka-

skočil v vodo. Sicer je precej naglo blastal za sapo in nemirno pomigoval z noskom, vendar je verno posnemal materine gibe. Kakor se je pomikal na suhem, tako je delal sedaj v vodi, in naenkrat je opazil, da zna plavati. Plaval je dalje, dokler ni prispel h pogreznjenemu štoru; tam je splezal gor k premočeni materi na vzvišeni konec debela. Deblo je bilo obdano s šumečo listnato steno in z vodo, z vodo, ki nikomur ničesar ne izblebeta. Pozneje v temnih toplih nočeh, ko je stari lisjak iz Springfielda ropajoč kolovratil po močvirju, se je Strgan vedno spomnil tistega mesta, kjer so kvakale žabe.

ko dolgo se more braniti proti svojim sovražnikom. Strganovo življenje pa je dokazovalo, da zajec, ki je srečno stopil v svoja moška leta, pade večinoma v tretji tretjini svojega pojema-jočega življenja.

Dolgouhci so imeli povsod svoje sovražnike. Njih vsakdanje življenje je bila dolga vrsta preplašenj in pobegov. Kajti psi, lisice, mačke, smrdljivci, jamski medvedje, podlasice, kače, ptiči roparji, sove in ljudje, da celo strupene žuželke, vsi so neprestano kovali naklepe proti njih življenju. Bili so zapleteni v stotero dogodiljajev in vsaj enkrat dnevno so bili primorani dirkati za ljubo življenje in si ga rešiti z urnostjo svojih krakov in s pretkanostjo.

Več kakor enkrat ju je prisilil zlobni Springfieldski lisjak, da sta se zatekla pod razvaline nekega razpadlega svinjaka, ki je bil ves obdan z ograjo iz trnaste žice. Bilo je to čisto blizu izvira. Ko sta se skrila nekoč tja, sta mogla opazovati, kako si je do krvi razpraskal noge v brezplodnem prizadevanju, da bi ju dosegel.

Nekajkrat, ko je Strgana zasledoval pes, je speljal Strgan pasjo pozornost od sebe na nekega smrdljivca, ki je bil skoraj ravnotako nevaren kakor lovski pes.

Nekoč je živega Strgana ujel lovec, kateremu sta pomagala dober pes in neka bela podlasica. Toda imel je izredno srečo, da je naslednjega dne mogel uiti, in od takrat ga je navdajalo največje nezaupanje do zemeljskih lukenj. Marsikaterikrat ga je mačka pregnala v vodo, in često so ga zasledovale kanje in sove, toda za vsako še tako veliko opasnost je našel rešilen izhod. Mati ga je naučila vse zvijače in ukane, ki jih je poznala, a Strganuhelj jih je izboljšal in izumel celo nove, ko je postal starejši. Čim resnejši in modrejši je postajal, tem manj se je zanašal na svoje krake, tembolj pa na svojo bistrumnost in svoje izkušnje.

Neki mladi pes iz soseske se je imenoval Klatež. Njegov gospodar ga je radi izobrazbe večkrat napeljal na sled kakega zajca. Skoraj vedno je veljal lov Strganuhlju in ta se je naslajal na gonji najmanj toliko kakor njegov zasledovalec; kajti pridelek nevarnosti je napravil reč zanimivo. Navadno je dejal:

»Glej, mati, tu prihaja zopet naš pes, sedaj se pa moram zopet enkrat pošteno izteči.«

»Ti si preveč drzen, Strganček, si-

ko,« je odvrnila mati, »in slutim, da boš nekoč zdirjal v svojo propast.«

»Ali mati, to je vendar tako krasna šala dražiti tega-le bedastega psa, in zraven tega je tudi zdrava vaja. Če mi bo pa predla pretrda, bom že potrkal, in potem moreš priti ti in ga spelješ na stranpota, dočim si jaz medtem opo morem za novo dirko.«

Nato je odskakljal naravnost na Klateževo pot. Klatež se je seveda takoj lotil zasledovanja in zdirjal za Strganom, dokler se ta ni izmučil in poslal materi brzovaj po pomoč. Zajka je zaradi tega takoj prihitela in ga rešila. Često se je pa še v zadnjem trenutku sam otresel psa s kakšno drugo prav zvito ukano. Opis ene take ukane nam bo dokazal, kako temeljito je obvladal nauke gozdoznanstva in zemljepisa.

Vedel je natančno, da pes najlažje sledi njegovi sledi, ako vodi po gozdnih tleh in kadar se je že on pošteno spotil. Če je torej Strganu uspelo doseči kako višje mesto, kjer se je kake pol ure nemoteno ohlajal, in ako se je sled med tem razdišala, tedaj je vedel, da je varen.

Kadar se je naveličal lova, je krenil proti grmičju divje rože ob rebru ter hodil tako dolgo križem krašem, dokler ni bila sled za njim tako zelo zamotana, da je dala psu za lep čas dela. Nato je stekel v ravni črti po sredi gozda proti D in skokoma južno mimo štora E. Pri D se je obrnil in šel po isti poti nazaj do F, tam je zavil v stran in zdirjal proti G, od tam zopet nazaj do J, kjer je počakal, da je tekel pes pri I mimo. Zatem se je počasi podal na staro pot k E, kjer se je z mogočnim skokom pognal na votli štor. Na štoru se je spremenil v kip in pričakoval nadaljnih dogodkov.

Dalje prihodnja.

Jožep Vandroč:

Taščica

Vse lepe dni je samotna taščica potihoma črlikala okrog gostega, nizkega grma, rastočega prav sredi gorskega gozda. Nobena ptica je ni poznala, ker je bila majčkena, da se je lahko skrila v najdrobnejšo mišjo luknjico. A taščici tudi ni bilo do tega, da bi jo ptice poznale. Saj je vedela, da niso nič kaj prida in bi jo samo zasmehova-

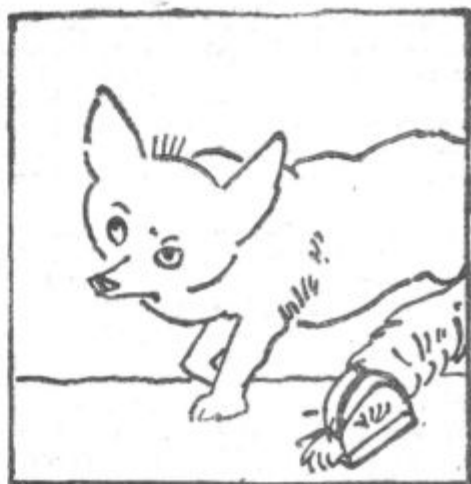

le, ker je taka neboljenka, da jo je še celo za siničji krempeljček premalo. Poznala jo je samo sinica, ki so jo ptice zmerjale z meniškikom, a je bila prav radi tega huda na vse ptice. Nепrestano je premišljala, kako bi se maščevala zaradi tega zmerjanja, a ni ji uspelo, ker so bile druge ptice velike, a sinica komaj trikrat večja od taščice.

Zato pa je sinica sklenila, da se zne-se nad taščico. Zapazila jo je v lepem jutru ob grmu, ko je veselo skakljala od trave do trave in se vsaki lepo priklonila. Že je sinica hotela planiti na njo, a taščica je brhko pomignila z repkom in že je ni bilo nikjer več. Sinica je pretaknila vse koticke, a naj je cicikala še tako jezno, taščice vendarle ni našla nikjer. Preostalo ji ni drugega, kakor da je odletela v gozd in da tam dobro premisli, kako bi se nad taščico vendarle znesla.

No, taščica je bila vesela, da je šla sinica po svoji poti in da je zopet sama. A taščica zares ni bila nikoli sama. Saj je imela v grmu skrito gnezdece, ki sicer ni bilo dosti večje od orehove lupine, a je bilo vendar prijetno in taščici najdražje. Saj je v gnezdu čepela drobčena, drobčena taščica, ki se je šele pred nekaj dnevi izvalila iz jajčeca, tako drobnega, kot je grah. A mala taščica je bila srčkana, da se je mati ni mogla nagledati in jo je pitala z najboljšimi stvarmi, ki jih je mogla najti v gozdu.

Za gnezdo in za drobno taščico ni vedel nihče. Za nju je vedela le lisica, ki je imela nedaleč od tam svoj brlog. Vsako jutro je poškilila v gnezdo, a male taščice se ni dotaknila. In kako tudi? Saj je vedela, da bi ne bila niti trenutek sita, ako bi pojedla tega pritlikavčka, ki ga ni bilo nič drugega nego puh in lačni kljunček. Sicer je lisica včasih mislila, da bo taščica na-

zadnje vendarle zrastle in ji bo všečna južnica. A ko je pogledala lupino, kjer se je šopiril pritlikavček, se je nasmejala in je pustila staro in mlado taščico v miru.

A tisto jutro je bilo hudo v gozdu. Ker je bilo jutro prav zares lepo, so bile ptice na vso moč razposajene.

Razposajenost pa so stresale nad sinico, ki je od jeze šopirila svoje perje.

»Menišček, menišček!« so gostolele ptice okrog nje. »Kaj si pobegnila iz samostana? Nazaj pojdi, ker si menišček!«

Sinica ni mogla zbadljivk nič več prenašati. Togotno se je zaprašila daleč v gozd in sedla na taščičin grm. V jezi je kljuvala okrog sebe, da je

drobno listje frfotalo okrog nje. Stara taščica se je splašila in je šinila z gnezda. A še trikrat ni zamahnila s perotmi, že se je sinica zaprašila za njo in že jo je s kljunom oprasnila po drobni glavi. Taščica je samo z očmi trenila, pa je že padla mrtva med travo.

Sinica si je ohladila jezo, a mala taščica je postala sirota. Zaman je čakala mater in je bila lačna, da je le še komaj črlikala. Stiskala se je v tesno gnezdece in je s strahom čakala, kdaj stopi grenka smrt iz grmovja.

A grenka smrt ni prišla, prišla je samo lisica. Začudeno je gledala staro taščico, ki je ležala mrtva med travo, in mlado taščico, ki je lačna odpirala svoj kljunček. Lisica je pametna, pa je takoj uganila, kaj se je zgodilo in kaj mora storiti. Brž je nabrala potrebne hrane in do sitega napitala neboljnegaj pritlikavčka.

»Na svetu pride vse prava«, si je mislila lisica. »Tudi tale pritlikavček bo mogoče še moj najzvestejši in najupornejši služabnik.«

In je pitala dan za dnevem zapuščeno taščico, ki je čez teden dni že pozabila, da jo je nekoč mati varovala. Rada je imela lisico, ki je tako lepo skrbela zanjo in ji prinašala najboljše slaščice. Prav nič se je ni bala, in ko so ji zrastle peroti in se je sama od sebe učila letanja, ji je brez skrbi sedala na glavo in ji skakljala po hrbtu.

Lisica je bila vesela, da je postal pritlikavček goden. Rada bi jo bila povabila na svoj dom, pa se je bala svojih lisičk, ki bi v svoji norčavosti gotovo že prvi hip požrle pritlikavčka. Zaradi tega jo je učila, naj ostane lepo v gnezdu in naj gre od doma samo tedaj, če bo ona z njo.

Mlada taščica je zadovoljno črlikala in se veselo in hvaležno priklanjala svoji veliki botri. Poslušala jo je, in čeprav bi bila rada poletela z doma, je vendarle ostala v gnezdu in čakala, kdaj jo botra povabi s seboj.

Druge jutro je lisica res prišla in jo res vzela s seboj. Veselo je mlada taščica letala okrog svoje dobrotnice in jo spremljala daleč skozi gozd. Nič je ni bilo strah, ker se je čutila varno pri svoji zaščitnici. Lisica je molčala

vso pot in ugibala sama pri sebi. Šele ko sta prišli na rob gozda, se je ustavila in pokazala na samotno kmetijo, stoječo tik pod gozdom.

»Tam dolí na dvorišču živi dvajset mojih najboljših prijateljic,« je rekla. »Varuje pa jih petelin, ki sem mu svoje dni storila marsikaj dobrega. Rada bi jih spet enkrat videla, a se ne upam

dol, ker po dvorišču hodi noč in dan strupen kuža, ki me sovraži Bog ve zakaj. Pojdi, pritlikavček, tja dol in pozdravi vse prijateljice. A ne smeš reči: lisica vas pozdravlja, temveč reci: najboljša vaša prijateljica iz gozda vas pozdravlja. Najslajše kolačke vam je napekla in jih vam prinese na dvor. Pa se boji strupenega kuža. Povejte kdaj ga ni na dvorišču, da tetka pride brez skrbi in da se ve posladkate s kolački.»

»Pip,« je začvrčala taščica in je bila že na dvorišču. Priklanjala se je kokošim tako uljudno in lepo, da so jim rastle rdeči grebenčki. A najlepše se je priklonila staremu petelinu, da se mu je tolsti podbradek od zadovoljnosti povetil še niže. Sporočila jim je tetkin pozdrav in naročilo in so bile tako vesele, da so malo taščico povabile na dobro gostijo.

Taščica pa je bila mlada in je bila radi tega nerodna. Kokoši so se ji prikupile in še celo stari, napol šepavi petelin ji je bil po godu. Zato pa ni povedala naročila tako, kot ga ji je lisica povedala. Rekla ni: dobra tetka iz gozda vas pozdravlja, temveč je povedala kar naravnost: lisica vas pozdravlja.

Kokoši so čebljale in kukurikale. Taščici se je zdelo, da se smejejo od veselja, ker jih obišče tako dobra prijateljica. Petelin je švedral okrog njih in godrnjal tako čudno, da se ga je taščica nazadnje že bala. Pričela se je poslavljati, a tedaj jo je petelin ustavil.

»Glej, tam gori leži kuža«, je rekel. »Sosedovo ščene mu je davi nagrizlo obe prednji nogi. Tri nedelje se ne bo mogel ganiti. To povej svoji botri in ji reci, da jo bomo pogostili, kakor vemo in znamo.«

Kuža je res ležal pred svojo hišico in se še ganil ni. Taščica je zletela v gozd in povedala lisici, kar ji je petelin naročil. Lisica je vesela zdrvela naravnost na dvorišče, a še preden je zagledala kokoši, že jo je kuža zgrabil za vrat. Ravsala in kavsala sta se, da je bil strah. A vendar se je lisici posrečilo, da je napol mrtva pribežala nazaj v gozd. Togotila se je nad taščico, ki jo je tako grdo ogoljufala in jo poslala kužu naravnost pod zobe.

»Sicer se mi pa prav godi,« je godrnjala. »Jojme, sama se hvalim, da

sem pametna. Pa sem neumna, ker sem mislila vzgojiti pritlikovko za dobro služabnico. A kje naj ima pritlikavka pamet, ko pa ima tako veliko glavo, da ji pameti še s tremi lučmi ne najdem nikoli nikjer? Poiščem jo in jo dam lisičkam. Morda one najdejo nekaj pameti v njeni glavi.«

A taščica je videla kuzevo in lisičino hudovanje. Vedela je, da je storila nekaj napak in se je zbala lisice. Skrila se je nekam v goščavo in se tam skriva še danes. Dasi njena glava ni dosti večja od lešnika, je vendar v nji toliko pameti, da se lahko čuva lisice in se ji pretkano umakne, kadar jo sreča. Male lisičke so že davno velike lisiče, a mala taščica je še vedno mala taščica. Lahko se splazi v najmanjšo miško luknjico, pa naj gre lisica za njo, če more!

Gustav Strniša:

Volk in medved

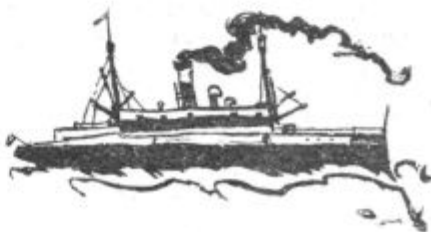
Volk in medved v lozi tih
srečala sta se:

— Kam pa, kam? vprašuje volkca.
In kako vam gre?

— Veš, svoj kožuš, težki kožuš
rad bi zdaj prodal,
saj sem slišal, da ti tudi
zanj si baranta!

— Saj ni res, moj striček dragi,
vse je grda laž samo,
komu kožuš naj ponujam,
če pa ljubim vas srčno?

— Ej ponudil bi ga volkec,
morda si ga tudi že,
sleči le mi ga ne upaš,
moje te moči plaše!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Moja najljubša žival je jagnje. Jagnje je zelo ljubezniva in koristna žival. Ko sem prišel po šoli domov, sem takoj pogledal v hlev kaj dela moje jagnje. Bila sva si velika prijateljca. Takoj ko me je zagledal, je začel veselo poskakljevati in meketati. Moral sem ga odvezati in peljati na pašo. To je bilo veselja, vsi otroci so drveli za nama. Ko smo prišli na pašo, smo ga pustili, da se je napasel. Nakar smo se podali zopet domov. Ko smo prišli domov, mi je ušel v sobo, v kateri je stalo veliko ogledalo, misleč da vidi svojega nasprotnika, se je zaletel v ogledalo. To je bilo ropota in moj veliki prijatelj me je moral zapustiti.

Košir Živko, uč. IV. razr. Ljubljana-Vič, Glince VI., IV.

Spet so krizanteme zacvetele

Spet so krizanteme bele
v vsej lepoti zacvetele,
da krasile bi gomilo,
pod katero spi srce nam milo.

Tam v Šumadiji zeleni,
kjer naš Aleksander sniva,
cveti so orumeneli —
On pa sladko še počiva.

Lučko drobno bi prižgala.
na Oplenac jo poslala,
da bi Ti gorela večno
in Ti pela pesem srečno.

Dragica Prah, uč. ? razr. p. Št. Rupert pri Mokronogu

Dragi stric Matic! Tvoj novi natečaj se mi zdi zelo zanimiv in tako Ti hitro pošljem svoj spis. Popisati Ti hočem, kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč. Ljubljano imam že zato rad, ker sem v Ljubljani rojen in ker stalno živim v Ljubljani. Lega mesta je zelo lepa. Sredi mesta leži grad z lepim razglednim stolpom. Odtod se lahko vsakdo v miru razgleda po mestu. Vse mesto je obrobjeno z zelenjem. Lepo se vidi z gradu Kleče, pokopališče sv. Križa, Rožnik in naš prekrasni Tivoli. Skozi mesto teče Ljubljanica. Ko bo Ljublja-

nica regulirana bo zmeraj tekla skozi mesto bistra zelena voda. Najlepše poslopje v Ljubljani je nebotičnik. Lepa poslopja so pa tudi: univerza, muzej, Dukičevi bloki, nove mestne hiše, palače Viktorija in Dunav itd. itd. V Ljubljani imamo tudi lepe spomenike. Spomenik kralju Petru, Vodniku, Valvazorju, Napoleonu, Trubarju itd. Naj starejši spomenik je vodnjak, ki stoji pred magistratom. Na Starem trgu stoji lepe stare hiše z umetniškimi okraski. Ljubljana se od leta do leta bolj razvija. Na Gosposvetski cesti, kjer stanujem, se je že dosti izpremenilo, odkar pomnim. Dvignile so se nove hiše, trgovine so povečale svoja izložbena okna, tramvaj je dobil dvojno progo, promet avtomobilov je dosti bolj živahen kakor poprej, posebno pestra je pa ta cesta zmerom za časa veleseljma. Zastavice kažejo tujcem pot, kako pridejo k sejmišču. Pred kavarno Evropo je važno križišče cest in tramvajev. Glavni promet se pa razvija okoli glavne pošte. V bližnji bodočnosti bomo dobili v Ljubljani še lepe nove stavbe, nov hotel »Slon«, lepo palačo za trgovino »Bata«, in še nove Dukičeve bloke. Kaj mi je bilo v muzeju najbolj všeč, Ti bom pa drugič pisal. Bil sem že večkrat v muzeju in če bi smel, bi šel vsak dan tja malo pogledat. Lepo Te pozdravlja

Mirko Jeločnik, dijak I. razr. drž. real gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Zelo rad berem »Mlado jutro« in zelo rad berem posebno pisma Jutrovčkov. Vsi natečaji so mi bili zelo všeč, najbolj všeč mi je bil pa natečaj o alkoholu, ker je ob enem koristen, in vzpodbuja mladino k treznosti. Zelo rad rešujem uganke in križanke. Prihodnje leto si pa želim, da bi bilo »Mlado jutro« večje in da bi pisalo več o športu in o Indijancih. Če hočeš, dragi stric Matic, Ti o priliki pošljem pravljico o Indijancih, ki sem jo sam napisal. Pozdravlja Te Tvoj zvesti Jutrovček

Jože Suhadolnik, dijak II. razr. gimn. Ljubljana—Vič

Dragi stric Matic! Bil sem že večkrat v Ljubljani, lani sem tudi velike počitnice preživel v Ljubljani, ker sem bil pri teti na počitnicah. Ljubljana mi je zelo všeč. Posebno mi ugaja Tivoli in ribnik v Tivoliju. Vsak dan sem bil v Tivoliju, dvakrat smo bili pa tudi pri Čadu in na Rožniku. Tam mi je bilo tudi zelo všeč a najrajši sem hodil po ulicah in gledal izložbe. Bil sem tudi v kinu in sem videl zvočni film. Od vseh hiš se mi zdi nebotičnik najlepši, ker je tako visok in čisto posebno grajen, da takoj vzbudi pozornost. Na nebotičniku sem bil dvakrat. Z dvigalom sem se peljal čisto na vrh, potem smo pa s teto srebali na terasi sladoleđ. Prvič, ko sem bil na nebotičniku, ni bil razgled lep, ker je bilo nebo zastrto s črnimi težkimi oblaki. Drugič ko sem bil na nebotičniku je pa sonce svetlo sijalo in sem videl Kamniške planine, barje in vso okolico mesta. Ljubljana ima zdaj 400000 prebivalcev. Ko bom jaz velik pravo teto, bo imela Ljubljana gotovo že 1000000 prebivalcev. Od spomenikov mi je najbolj všeč kralj Peter I. Tako ponosno sedi na konju! Tudi Prešernov spomenik mi je zelo ugajal. Najlepše se mi je pa zdele v Ljubljani kopalnišče Ilirije, kamor sem vsak dan hodil. Voda je višnjeve barve in tako prijetno je solnce pripelalo na deske. Tovariši mi doma kar verjeti niso hoteli, da je res takšno kopalnišče, ker tukaj se kopamo v potoku in ni nič desk za skakanje in solnčenje. Če bom vse leto priden in če bom imel ob koncu leta lepo izpričevalo, bom smel čez počitnice spet k teti v Ljubljano in jaz se že zdaj veselim in upam, da bom res šel, da ne bo še kaj vmes prišlo. Takrat bom prišel pa tudi Tebe obiskati in muzej si bom ogledal, ker tam še nisem bil. Srčno Te pozdravlja

Ivan Premru, uč. VI. razr. p. št. Lennart v Slov. gorica

Gustav Strniša:

Kačji pastir

Ob vodi je stala mogočna lipa, ki je skrivnostno šumela in vabila k sebi pridne čebele:

— Pridite, ve pridne delavke, naberite si pri meni medu in zaplešite okoli menel! Vetroc svira po mojih vejah veselo pesem in ptički me žvrgoleči pozdravljajo. Pridite še ve, pridite!

Brenčelice pa je niso hotele slišati, kajti čebelnjak je bil predaleč na drugi strani reke, na vrtu za visoko, belo hišo. Lipa pa je bila na drugi strani in vmes so peli valovi in bučali ter hrumeli svojo pesem.

Čebele so se pač bale divjega bučanja in nobena si ni upala čez reko.

Tedaj se je pojavil na lipi palček-pastirček. Z drobno piščalko je jel tenko piskati, da je glas prodiral vedno močneje preko reke in zamamljal čebele.

— Ali poskusimo enkrat leteti čez? je vprašala sestrice najmlajša, ki je bila najbolj pogumna, saj se je že večkrat zaletela nad reko ter se spet vrnila.

— Raje nikar! je svetovala starejša in spet so odlašale svoj odhod.

Piščalka pa jih je vabila vedno bolj in bolj. Palček je čepel v gosti kroni lipe in se poredno smehljal. Jezen je bil na kraljico-matico čebel, ker je nekega dne ukazala svojim delavkam, da so ga vrgle pod kap, ker je hotel krasti med. In zdaj je zavajal njene delavke.

Prišel je čas rojenja in čebele se niso mogle več premagati. Obšlo jih je silno hrepenenje. Tudi starejše je zmaga pesem piščali. Vse so se spustile preko reke in srečne pribrenčale na visoko lipo, kjer jih je sprejel palček in jim koprneče sviral. Vse omamljene so obvisle na lipi kakor velik živ grozd. In potem jim je pritlikavec pripovedoval, da je on njih pastir, da je v resnici zakleti princ, ki mora dobiti za ženo njih mlado kraljico-matico, da bo potem zavladal vsem čebelam.

In potem je spet zapiskal

Kakšen lep roj mi je ušel čez vodo. Nikoli si nisem mislil, da pojdejo rojiti čez reko! je mrmral v svojo brado stari Bolkov ded, puhal dim in premišljeval, kako naj pride do čebel.

Naposled je žalosten obsedel pred svojo kočico:

— Nekoga moram dobiti, da mi jih ogrebel. A kje naj ga vzamem, če ni žive duše na spregled?

Pričelo se je mračiti.

Čebele so še vedno visele na lipi. Kar jih je bilo zgoraj, so začutile mraz, le notranje so bile zadovoljne na toplem.

Tedaj pa je prižvižgal po polju Bolkov vnuček Šimek, ki se ga je starček razveselil kot že zdavnaj ne:

— Deček moj, pojdi no hitro in ogrebi mi čebele! Te malopridnice neumne so mi ušle v lipo!

Deček je takoj pograbil vrečo in odhitel. Splezal je na lipo ter roj ogrebel.

Kako se je palček ujezil, sviral jim je in sviral, da bi jih spravil nazaj, a že so bile varno spravljene v vreči in kmalu zaprte v nov panj, kjer so pozabile na kralja in se zadovoljile s svojo mlado kraljico.

Poredni palček pa se je zdaj dolgočasil. Zjutraj ga je zeblo in spustil se je nižje ter hitel na obrov reke, kjer se je sončil. Mahoma je začutil, da mu rastejo na ramah ozka dolga krila. Dvignil se je in že je splaval kvišku ter se ogledal v valovih. Opazil je, da se je spremenil v dolgega hrošča s krasnim spreminjajočim se plaščem.

In ta hrošček je bil prvi kačji pastir, v katerega je Bog za kazen spremenil drobnega palčka, ki je lagal čebele in jih premotil, da bi bile kmalu na mrazu poginile.

In tak je kačji pastir, še dandanes.

Listnica uredništva

V zadnji številki smo zaključili natečaj in objavili imena nagrajencev, danes pa razpišemo novega. Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti spisov tehle Jutrovčkov:

Zun Zivan, dijak v Ljubljani, Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru, Ahačič Dragica, uč. II. a razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Brus Ljubica, uč. III. b razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani, Brus Tatjana, uč. I. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ani Pavlin, dijakinja I. b razr. real. gimn. v Ljubljani, Požun Pepo, uč. IV. razr. III. šole v Mariboru, Igor Garek Brusnikin, dijak v Ljubljani, Božo in Marko Račič, dija-

ka v Ljubljani, Mikuš Miškulin, dijak v Ljubljani.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Mežek Zvonimir, uč. III. a razr. mešč. šole v Zirovnici, Gustav Zadnik, uč. IV. b razr. na Ledini v Ljubljani, Ertl Miloš, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani, Ledl Dagmar, uč. I. razr. klas. gimn. v Ljubljani, Šribar Saša, uč. I. razr. mešč. šole šolskih sester v Celju, Zužek Ferdinand, dijak III. b razr. real. gimn. v Mariboru, Ani Pavlin, dijak, I. b razr. real. gimn. v Ljubljani, Požun Pepo, uč. IV. razr. III. šole v Mariboru, Tancer Franci, dijak III. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru.

Rešitev križanke „Divji petelin“

Vodoravno: 2. beg; 4. Uroš; 6. tenis; 8. razgled; 9. Dore; 10. ol; 11. aga.

Navpično: 1. dereze; 2. butara; 3. gong; 5. šilo; 7. sel; 8. rog; 9. da.

Križanka „Medved“

Vodoravno: 2. umetnik; 6. morski ptič; 8. vrsta antilope.

Navpično: 1. nevestina oprema; 3. jarem; 4. reka v dravski banovini, pri tok Savinje; 5. del živalskega telesa; 7. besedica neodločnosti.

